

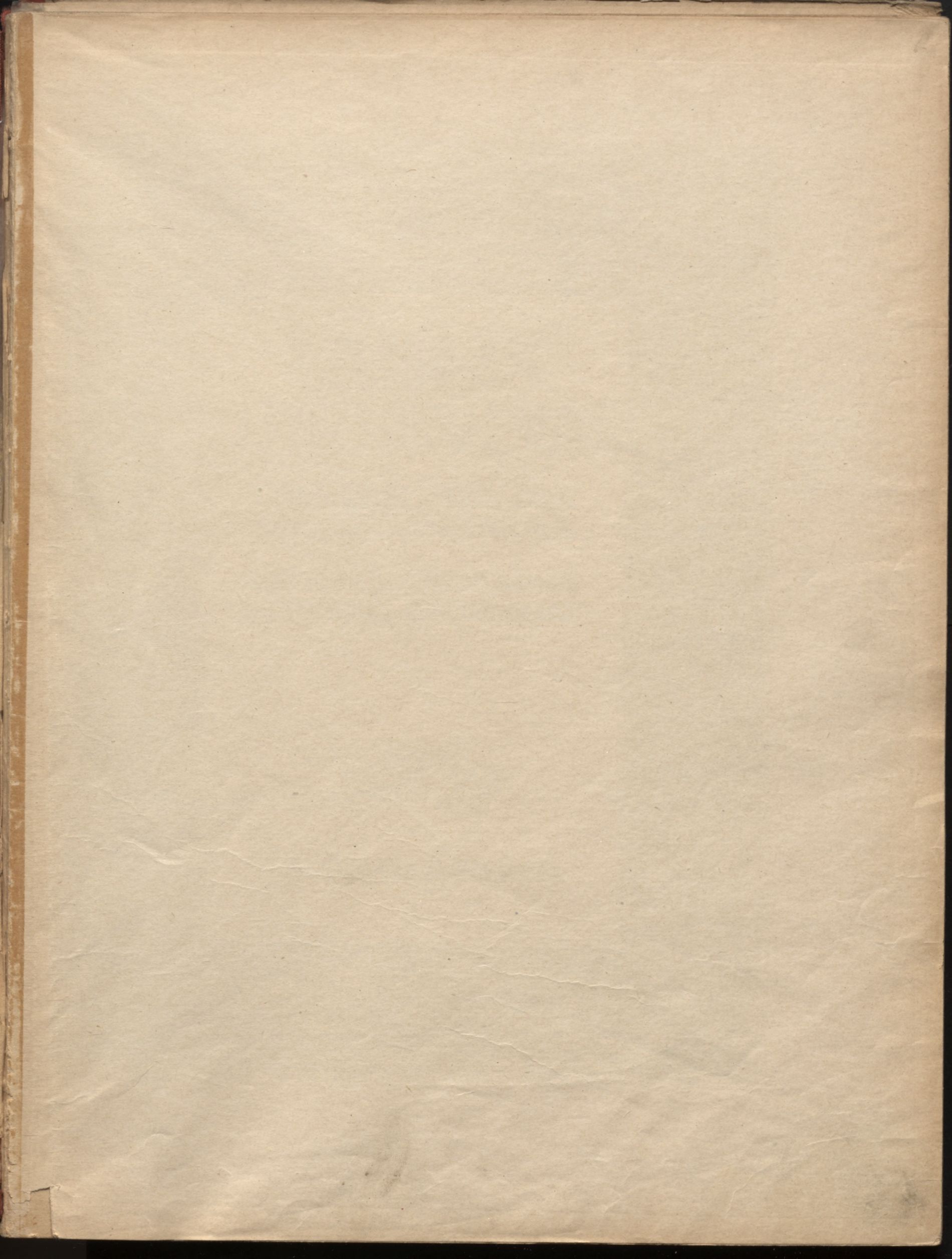
L 8
692

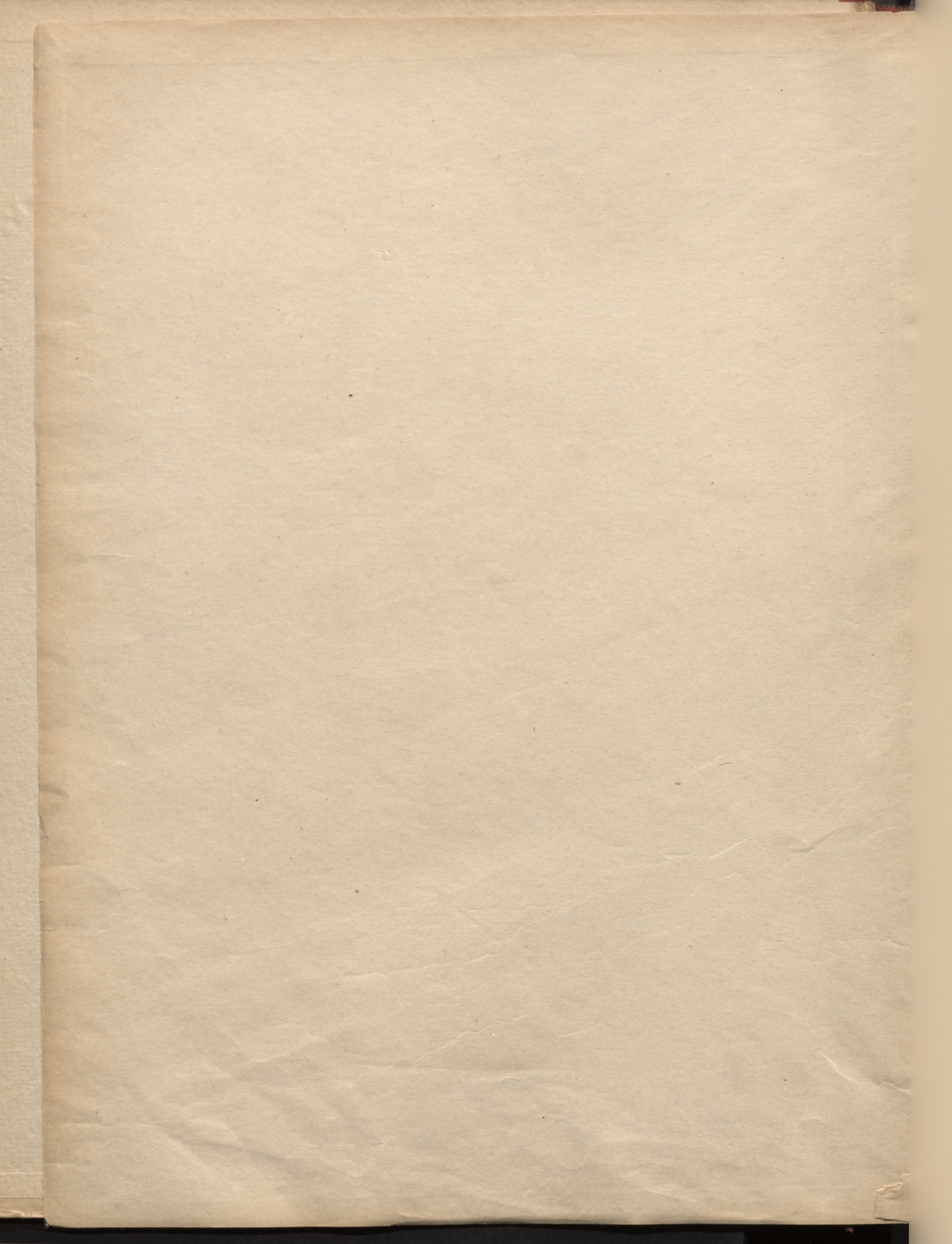

LAIMAS
DZIRNAVĪNAS

A. ŪDRA APGĀDS

1
2
1943

8
692

52

L

LAIMAS DZIRNAVĪNAS

LATVIEŠU TAUTAS
TEIKAS UN PASAKAS

K. DZIELĒJAS REDAKCIJA
I. ZEBERĪNA LITOGRAFIJAS

A. ŪDRA APGĀDS

L-1

19

VALSTS BIBLIOTĒKA
Inv. ~~402008~~

0309065307

AFV II/01090. Metiens 5000. eks. Papirs — Grafisko
materiālu un papiru centrāles, form. 73x103 cm.
Iespiests P. Mantnieka kartogrāfijas institūtā.
Kartonēts 4. sietuvē, Iznācis 1943. g. septembrī.
Atj 15693, P. 664.

LAIMAS DZIRNAVIŅAS

eiz dzīvojusi
nabaga vecīte.

Vienu dienu iet vecīte pa
ceļu un satiek Laimas māmiņu.

„Ko tu tik bēdīga?” Lai-
mas māmiņa prasa.

„Esmu veca un gaužām na-
baga, kā lai nebēdājos,” ve-
cīte atbild.

Laimas māmiņa iedod ve-
cītei tādas savādas dzirnavi-
ņas un saka:

„Ja tev kā aptrūkst, tad saki dzirnaviņām:

„Maliet, maliet, dzirnaviņas!“ — un būs iztikas vai cik, bet ja gribi dzirnaviņas apsturēt, tad saki:

„Mierā, mierā, dzirnaviņas, diezgan malts!“ — un dzirnavi-

ņas stāsies malt.“

To pateikusi, Laimas māmiņa iet projām.

Nu vecītei visām bēdām gals. Kad tik kaut kā ievajagas, viņa saka dzirnaviņām:

„Maliet, maliet, dzirnaviņas,“ un iztikas vai cik.

Nu jūrnieks dodas tālā ceļā
un ņem dzirnaviņas līdzi.

Brauc, brauc, — iegribas
ēst. Apskatās: viss būtu —
tikai sāli aizmirsis mājās.

Ko gaidīt? Mudīgi paņem
dzirnaviņas un saka:

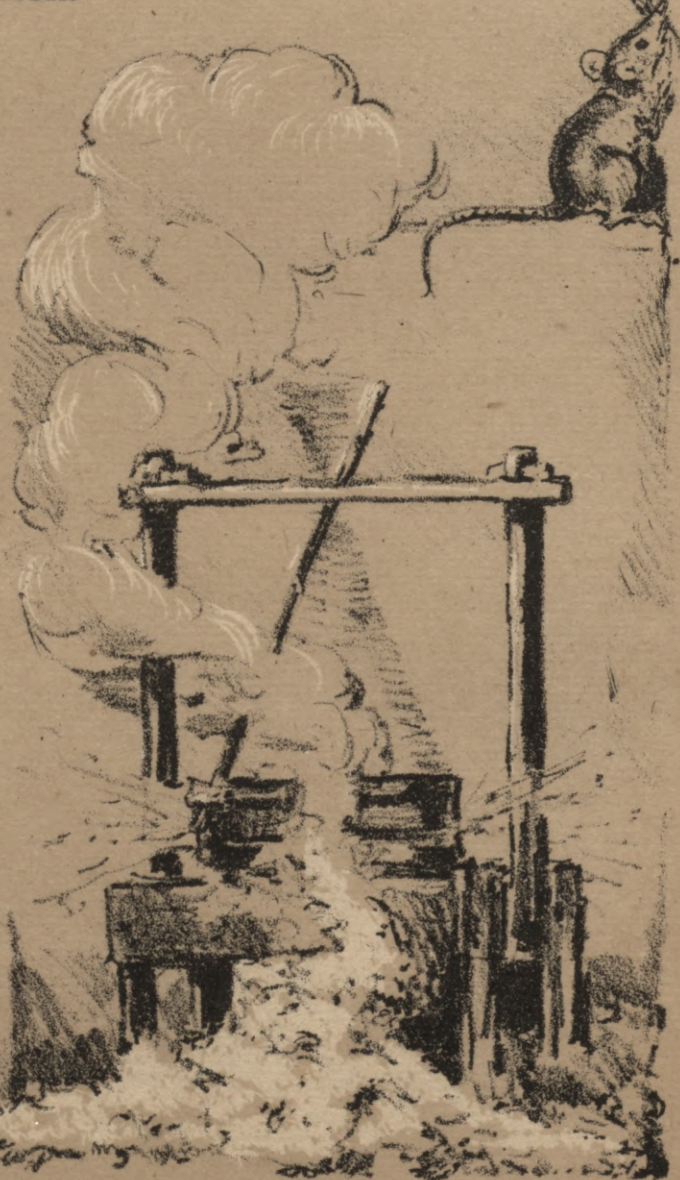
„Maliel, maliel, dzirnavi-
ņas!“

Dzirnaviņas griežas, ka put
vien.

II

Par burvju dzirnaviņām pa-
dzird kāds ļauns jūras brau-
cējs.

Viņš atnāk naktī pie vecī-
tes un nemanot aiznes dzir-
naviņas.

Drīz sāls diezgan. Nu vajaga apturēt. Bet tavu nelaimi — vīrs aizmirsis apturamos vārdus!

Gan domā šā, gan tā, bet nevar un nevar atcerēties.

Bet dzirnaviņas tik maļ un maļ.

Drīz jau liela sāls kaudze, bet jūrnieks nevar un nevar atcerēties.

Drīz kuģis pilns ar sāli — jūrnieks domā un domā, bet nevar atcerēties.

Kuģis jau sāk grimt. Jūrnieks paķer dzirnaviņas un grib sviest jūrā, bet roka atsitās pret kuģa malu, un dzirnaviņas sašķīst gabalos. Bet gabali tūlīt cits pie cita un maļ atkal sāli, ka put vien.

Nu vairs nekas nelīdz, kuģis nogrimst jūras dibenā.

Bet dzirnaviņas arī tur neapstājas: tik maļ un maļ.

Un tā viņas maļ vēl šodien, tāpēc arī jūras ūdens tik aplam sāļš palicis.

LAIMAS VĒLĒJUMS

Bija divi kaimiņi: viens bagāts, otrs nabags.

Vienreiz — svētdienas vakaru — nabags staigāja gar laukiem un ieraudzīja bagātā laukā vienu pļaujam. Piegāja klāt, prasīja:

„Kā tad tu svētā dienā strādā? Kas tu tāda esi?”

„Esmu bagātā saimnieka Laima, un man viņam jāieplauj svētība, iekams viņš pats vēl nav pļāvis.”

„Nu, ja tu esi Laima, kāpēc tad pie manis nemaz nenāc svētību ieplaut?”

„Pie tevis nevaru iet; tev nav lemts par zemes kopēju būt. Sāc tirgoties, tad paliksi bagāts. Mājās tavai saimniecei ir strīpaini lindraki, sāc tos jau pārdot un tā arvienu, arvienu, kamēr paliksi bagāts.”

Labi. Saimnieks tā darija, un skat', īsā laikā palika tik bagāts, ka nauda bija jāmēro ar sieku. Bet — par nelaimi, nebij iegādājis vēl sieka; tā-

dē] aizsūtija turpat pie bagātā kaimiņa, lai aizdodot uz īsu brīdi savu sieku.

Bet bagātais domāja:

„Ko tad šis gan jele mēros?“ un, gribēdams izdibināt, iespieda sieka dibenā piķi.

Šis, izmērojis savu naudu, atsūtija sieku atpakaļ. Bet viens naudas gabals bija pielipis dibenā pie piķa, un nu bagātais kaimiņš tūliņ noprata, ka nauda mērota.

Ko viņš dara? Prom pie kaimiņa un nu taujā, un vaicā kur tikai viņš tai ātrumā tik daudz naudas sapelnījis?

„Kur sapelnīju?“ šis atbild, „tirgodamies sapelnīju!“

To padzirdējis, bagātais kaimiņš tūliņ apņēmās arī tirgoties — saimniecību atstāt.

Bet kas notika?

Tirgodamies tas pazaudēja visu mantu un palika tik nabags, ka bailes.

VECTĒVA PADOMS

V

ecos laikos kādā zemē bija tāda ieraža: vecus ļaudis, kas nespēja vairs maizi pelnīt, aizveda mežā un tur atstāja.

Viņos laikos tai zemē dzīvoja vecs vīrs; vīram bija dēls un dēla dēls.

Dēls jau sāka vērot, ka tēvs vairs nav pilns strādnieks, un laiks viņam atstāt šo pasauli. Tā vērodams, dēls ņēma sava mazā dēla ragaviņas, uzsēdināja veco tēvu un vilka uz mežu.

Dēla dēls tecēja savām ragaviņām pakaļ. Aizvilka dēls

tēvu mežā, apgāza ragaviņas un sacīja:

„Lai gul šē ar visām ragaviņām.“

Bet dēla dēls, kundrs zēns, teica:

„Nē, tēt, savas ragaviņas es šē neatstāšu!“

„Kam tad tev vajaga nieka ragaviņu?“

„Ja man nebūs ragaviņu, kā tad es tevi aizdabūšu uz mežu, kad tu paliksi vecs un nespēcīgs?“

Šādus vārdus izdzirdis, dēls palika domīgs:

„Vai re,“ viņš prātoja: „paša dēls man sola tādu pašu galu, kādu padaru savam tēvam. Nē, tā nav labi!“

Vectēvs pagrabā jau labu laiku manīt manīja, ka nav labi, jo dēls tam deva tikai pa drusciņai miežu maizi vien.

Reiz vectēvs prasīja dēlam.

„Kāpēc tu man vairs nedod ne gabaliņa rudzu maizes?”

Dēls atteica: „Visā zemē liels bads; rudzu nav vairs nevienam ne graudiņa; tādēļ bēdas lielas, jo nav nevien ko ēst, bet arī ne saujiņas, ko iesēt zemē.”

„Grūti laiki,” sacīja vecis, „bet klausies, dēls, ko tev pamācīšu, lai tu dabūtu rudzu jel sēklas tiesai. Nojum pusriju un izkul no jauna vecos jumta salmus; redzēsi, cik tur būs vēl graudu iekšā.”

Dēls ņēma tēvu, uzsēdināja atkal uz ragaviņām un vilka atpakaļ uz mājām. Bet mājās dēls nedrīkstēja visiem redzot turēt savu veco tēvu; tādēļ viņš ielika to pagrabā un deva tur viņam ēst un dzert.

Pēc kāda laika tanī zemē izcēlās liels bads. Rudzu vairs nebija nevienam ne graudiņa; mieži — reti kādam kāda drusciņa.

Dēls darīja, kā tēvs lika: nojuma pusriju un izkūla no jauna vecos jumta salmus, un dabūja veselu stopu rudzu graudu.

To izdarījis, dēls gāja atkal pie tēva pagrabā un sacīja, ka viņš izkūlis no veciem rijas jumta salmiem veselu stopu rudzu.

Tēvs nu sacīja:

„Nojum otru rijas pusi un izkul no jauna vecos jumta salmus; redzēsi, cik tur būs vēl graudu iekšā.“

Dēls darīja, kā tēvs lika: nojuma otro rijas pusi un izkūla no jauna vecos jumta sal-

mus, un dabūja atkal veselu stopu rudzu graudu.

Nu tēvs sacīja:

„Iesēj nu rudzus!“

Dēls iesēja rudzus, un tam otro vasaru izauga ļoti brangi rudzi, kas deva jau labi daudz sēklas nākošam gadam.

Veča dēla rudzus redzēdami, visi bada zemes ļaudis brīnīt brīnijās, no kurienes cēlušies rudzi, jo nevienam citam nebija ne graudiņa.

Izdzirdis par šiem rudziem pats zemes lielskungs, pavēlēja atsaukt pašu rudzu audzinātāju un prasīja:

„Kur tu ņēmi veselu rudzu lauku, jo nevienam pašam visā zemē nav rudzu ne graudiņa?“

Padomāja dēls britiņu un, dūšu saņēmis, izteica visu, kas bijis: ka vecais tēvs tam devis labu padomu. Bet lielskungs nu prasa:

„Kur tad tavs tēvs ir, ka to nemaz neredz?“

Dēls atbild:

„Es to turu pagrabā,“

Nu tik lielskungs un visi citi tās zemes ļaudis palika gudrāki, redzēdami, ka arī veči der — der labam padomam.

No tā laika nekur vairs ļaudis neveda uz mežu savus nespēcīgos večus.

SŪDZĪBAS GRĀMATA

K

ādam zemniekam vecos laikos kunga cūkas izrakušas tupeņus. Viņš gribējis pie paša ķēniņa sū-

dzēt, tādēļ ņēmis rakstīt sūdzības grāmatu. Paņēmis papīru un taisījis gluži mazus punktiņus, lielākus punktus un itin lielus traipeklus.

Pa tām starpām ķēniņš izgājis pastaigāties un neviļus sastapis zemnieku, kurš patlaban šo grāmatu vēl rakstījis.

Ķēniņš vaicājis:

„Ko tu tur dari?”

Rakstot ķēniņam grāmatu!

Ķēniņš paskatījies, nevarējis nekā saprast: raibs vien pa papīru. Bet zemnieks izskaidrojis:

„Šitie mazākie, sīkākie punktiņi ir kunga sivēniņi, tie lielākie ir kunga cūkas, bet šitās mazās, mazās actiņas ir mani tupeniši, ko kunga cūkas izrakušas, un tad nu jūs paši varat saprast, kāds posts man nodarīts. Tādēļ nesīšu sūdzības grāmatu ķēniņam.”

„Labi!” ķēniņš vēl paskubinājis, „tad tikai nes vien!”

Rītā, kad zemnieks atnācis pie ķēniņa, vārtu sargi negribējuši šo iekšā laist, bet ķēniņš, zinādams kas par lietu, pavēlējis ielaist.

Zemnieks ienācis, palocijies līdz zemei un iesviedis princesēm pa saujai tupeņu klēpjos, teikdams, ka tie esot kukuļam. Tad pagriezies uz otru pusi un nodevis ķēniņa sulainim sūdzības rakstu.

Nodevis — tie neviens nemācējuši izlasīt. Tad ķēniņš teicis sulaiņiem:

„Dodiet man, jūs jau nekā nejēdzat, tādu rakstu nevar izlasīt, ko tad jūs man derat? Redziet, te stāv: šie mazie,

sīkie ir sūdzētāja tupeniši, šie lielākie ir kunga sivēniņi, šie itin lielie ir kunga cūkas. Cūkas ar sivēniņiem ir šitos tupenišus izrakņājuši, jo citādi viņus nemaz neredzētu: tie būtu apakš zemes; bet tagad tos redz, tāpēc ka izrakņāti. Un nu es pavēlu: kungs lai visus tupenišus godīgi atlīdzina.“

Par ķēniņu, kas tādu rakstu mācējis izlasīt, visi brīnījušies.

VELNS UN VĀGARIS

agaris, pie darbiniekiem iedams, satiek svešu viru; tas prasa: „Kur iesi?“ „Iešu pie darbiniekiem! Bet

kas tu par muižkungu tāds esi, mani vaicādams?"

„Esmu pats velns!"

„Tā, tā — tā cita lieta!" vagaris atsaka un sāk velnam blakus iet.

Gabaliņu gājuši, ierauga vepri zirnos mīcāmies. Gans, vagari pamanījis, satrūkstas un tūliņ kājās; „Uš, uš! kad tevi velns parautu! — zirnos vien laužas."

„Tu dzirdi: kuili atdeva tev — ņem nu!" vagaris skubina velnu. Bet velns atsaka:

„Ko nu ņemšu — dusmās daudz ko izsaka; vēlāk apdomā — jānožēlo vien."

Soļus trīsdesmit pagājuši, tie redz, ka sieviņa — darbiniece, pamānijusi vagari, atrauj zīdāmo no krūts un šauj pie darba. Bet bērns raud, zils palikdams. Sieva iesaucas: „Kad tevi velns parautu!

Tagadiņ padzirdiju — blauj atkal.“

„Tu dzirdi, bērnu atdeva tev — ņem nu!“ vagaris skubina.

„Ko nu ņemšu — dusmās daudz ko izsaka, bet pēc nožēlo.“

Gabalu pagājuši, ierauga
Melno kalnu, kur darbinieki
patlaban nosēduši atpūsties.
Bet tiklīdz vagari pamana, dar-
binieki saceļas kājās, lādēda-
mies: „Āre, vagaris atkal uz

kakla! Kaut pats velns viņam
kaklu apgrieztu!”

Un tā velns, to dzirdējis,
krapt! vagarim čuprā: apgriež
kaklu un aiznes taisni vien uz
elli prom.

PAR ČIKU

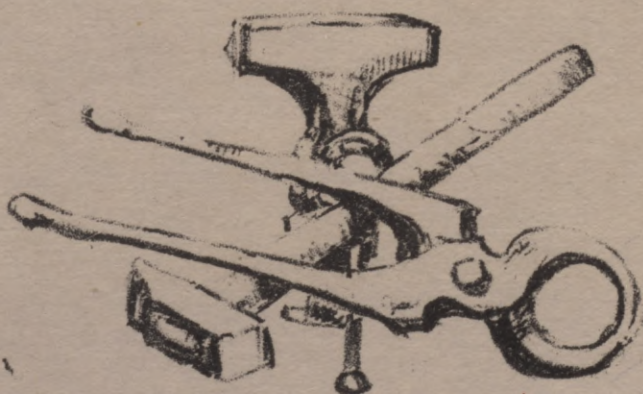
R

eiz kādam kungam ceļā salūza kariete. Laime vēl, ka turpat bija kalējs. Kungs lika karieti sataisīt, un kalējs par darbu noprasīja veselu rubuli. Neko darīt, kas jāmaksā — jāmaksā.

Bet mājā braucot, kungs ap-
lam pukojās:

„Par tādu nieku paņēmu ve-
selu rubuli! Cik tad viņš te
strādāja? Tad jau kalējs vai-
rāk pelna nekā kungs, karietē
sēdēdams. Ja labi apdomāju,
tad jau es arī varu kalēja
darbus strādāt un tikai bāzt
rubuļus kabatā. Pag, pag, pa-
klusām labi jānoskatās kalēja
darbi un pa Jurgiem jāizdzen
muižas kalējs no smēdes: kalšu
pats.“

Tā kādu laiku kalēja amatu
acīm labi izmācījies, viņš dzen
kalēju no smēdes ārā, lai iet,
kur grib, bet pats ar savu
kučieri paliks par kalējiem:
kungs, ače, kals, un kučieris
pūtis plēšas. Labi.

Labi. Mājā kungs ik die-
nas sāk iet pie sava kalēja
smēdē, vaicā un stāsta tam
šo to, bet paslepen glūnēt
glūn, kā kalējs kaļ.

Otrā dienā atnāk no kaimiņu pagasta kāds kroņa saimnieks ar lielu dzelzs gabalu lemešus kalt. Kungs tūliņ itin lepni paņem dzelzi, ieliek ugunī, saber lielu kaudzi ogļu virsū un saka:

„Kučier, pūt nu!”

Kučieris pūš arī, nabadziņš, atspēries, kamēr dzelzs tīri balta. Nu kalējs liek to uz laktas un saka saimniekam:

„Sit nu!”

Saimnieks paķer lielo veseri un dod arī, lai dzirkstelles šķīst.

Sit, sit — dzelzs jau paliek itin plāna, plāna, bet kalējs neko: lai tikai sit, kamēr nav atdzisusi. Beidzot dzelzs melna.

Neko darīt — liks ugunī, uzbers lielu kaudzi ogļu un ieteiksies:

„Kučier, pūt nu!”

Kučieris pūš arī, nabadziņš, kamēr dzelzs atkal balta, un nu kaļ atkal. Saimnieks gan negrib vairs sist, sacīdams:

„Mēs jau to dzelzi izdedzināsim: te jau lemeši vairs netiks.”

„Kā netiks! Lemeši tiks, bet tu, muļķi, nemāki labi sist. Kučier, nāc šurp! Tu labāk proti: sit tu!”

Atnāk kučieris — kaļ, kaļ, bet lemeši netiek vis.

„Tava dzelzs nekam neder:
te jau lemeši neiznāk. Kalšu
labāk cirvi.“

„Nu, kaliet cirvi! Cirvis
mājā arī noder.“

Dedzina atkal un kaļ un
kaļ, ko spēj.

Pēc kāda laika kungs redz:
dzelzs nav vairs daudz.

„Vadzi, saimniek, cirvis te
arī netiek: kalšu nazi.“

„Kaliet nazi! Nazis mājā
arī noder.“

Dedzina atkal un kaļ un
kaļ, ko spēj.

Pēc kāda laika kungs redz,
dzelzs pavisam maz.

„Vadzi, saimniek, nazis te
arī netiek: kalšu ilenu.“

„Kaliet ilenu! Īlens mājā
arī noder.“

Dedzina un kaļ un kaļ, ko
spēj.

Pēc kāda laika kungs redz:
dzelzs gandrīz nemaz vairs
nav: mazs mazs nieciņš.

„Vadzi, saimniek, ilens te
arī netiek: kalšu čiku.“

To sacijis, kungs paņēma
vēl to, kas bija palicis, no-
karsēja baltu un iemeta ūdenī.
Čiks! mazais nieciņš nospurk-
šķēja ūdenī, un nu bija čiks
gatavs.

Čiku pataisījis, kungs prasa
par padarīto darbu labu maksu:
veselu rubuli. Saimnieks at-
saka:

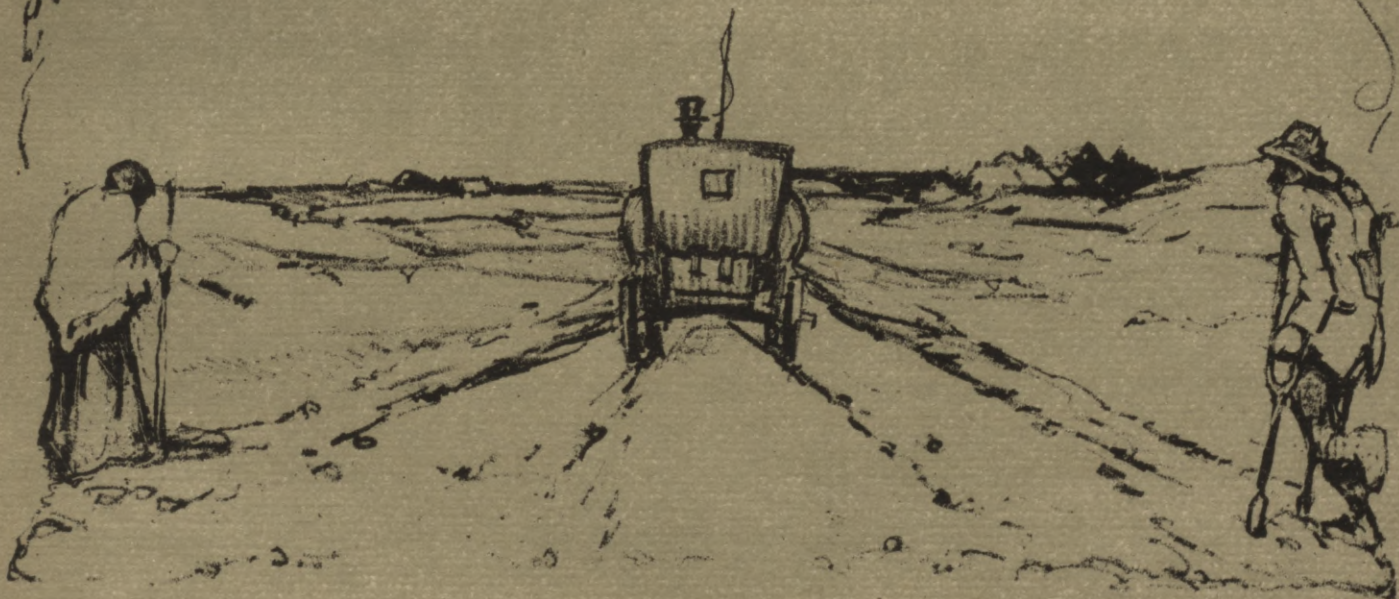
„Naudas man nav, bet kvieši
man gan mājās; atbrauciet
vien, kalēja kungs, es jums
godīgi aizmaksāšu.“

Saimnieks pārbrauc mājā;
bet kungs arī tūliņ liek ku-
čierim iejūgt kariatē un brauks
saimniekam pakal, lai ātrāk
dabūtu rokā nopelnīto maksu.

Ceļā kungs pamāca kučieri:
„Klausies, es pats iešu klētī

ar maisu, jo pats taču labāk
zinu, cik jādabū par darbu.
Tu paliec ārpusē klausīties.
Ja saimnieks sacītu: diezgan!
tad sauc: ber, ber manu daļu
arī—man grūti bija sist!”

Labi. Aizbrauc tur.

Saimnieks tūlīņ ved jauno kalēju klētī. Bet aizdurvē bija paslēpušies pāris stipru puīšu. Tie sagrābj kalēju, nostiepj gar zemi, un saimnieks nu šauj kā šauj šim ar tādu vicu, kas sprukstos izgozēta.

Šis, negribēdams, lai kučieris dzird, ka pērienu dabūjis, cieš, zobus sakodis.

Labi nopēris, saimnieks sauc puīšiem: „Diezgan!“

Bet kučieris ārā atbild: „Ber, ber manu daļu arī — man gŗūti bija sist!“

Saimnieks saka puīšiem:

„Nu, manis dēļ — dosim vēļ!“
Puiši sagrābj pa otru reizi kalēju, un saimnieks nu dod arī kučiera tiesu čika taisītājam.

Mājās braucot, kungs saka kučierim:

„Lai velns tevi parauj, kučieri! Kamdēļ sauci, lai vēļ beŗ?“

„Vai, kungs, jūs jau paši tā pavēlējāt. Es arvienu izdaru, ko pavēlējuši.“

„Nu, jā, jā! Bet tiklīdz būsim pārbraukuši — dedzini nost to sasodīto smēdi: es vairs nekalšu!“

KĀ LĀCIS CĒLIES

Bija saimnieks. Nevarēja sacīt, ka tas bagāts, ne arī, ka tas nabags, bet tā uz pusrata.

Dievs vīram bija devis it labu ražu, visi lauku šķūņi bija pilni, bet malkas nebija, ko labību nokult. Kad ies mežā cirst Dieva audzināto malku, tad mežsargs atņems cirvi un kungs padzīs no mājām, bet saimniekam pašam nav naudas, malku nopirkt.

Dārzā gan ir liels vecs bērzs, ar to varētu pāris rijas nokult, bet saimniece to neļauj cirst. Saimnieks nodomā nocirst veco bērzu pašlepeni, kā lai saimniece neredz.

Kādā rītā vēl krēslā, kamēr saimniece guļ, viņš pats dārzā iekšā un grib cirst veco bērzu. Patlaban saimnieks jau atvēzinājis cirvi uz cirtienu, kad vecais bērzs iesāk lūgties:

„Miļo saimniek, necērt mani, kas tev no manis liels būs?“

„Liels jau nu gan no tevis nekas nevar būt, bet malkas jau gan pietiks, lai varētu pāris rijas labības nožāvēt,“ tā saimnieks, cirvi nolaizdams, atteic.

„Necērt vis!“ tā atkal bērzs saka: „Ēj iekšā, tur tev būs priekšā nauda, varēsi vai cik malkas sapirkties.“

Saimnieks iet iekšā, un patiesi — pilns kakts naudas. Viņš tūliņ prom pie kunga,

nopērk malku un liek to par naudu pārvest!

Visi brīnās: viņš vēl nav nokūlis ne grauda, un tam jau tik daudz naudas! Bet saimnieks neliekas to ne dzirdot, viņš dzīvo bagāti.

Saimnieks tagad tik ilgām dzīvo lieliski un bagāti, kamēr tam apnikst. Nu viņš paņēma cirvi un atkal dārzā iekšā, cirst bērzu.

Vecais bērzs lūdzas atkal: „Necērt vis mani! Kas tev no manis liels būs?”

„Kas no tevis man liels var būt?” saimnieks atteic: „bet jācērt man tevi tik tā kā tā ir. Vienīgi, ja tu mani pataisi par kungu, es tevi atstāju augam.”

„Labi, necērt, tu paliksi par kungu,” vecais bērzs atteic: „bet tev jāuzgaida, kamēr kungs nomirs.”

Saimnieks iet atkal prom. Pēc kāda laika atnāk no muižas ziņa, ka kungs nomiris un nav atstājis neviena mantinieka. Tagad viss pagasts salasisies un no sava vidus izvēlēs kungu.

Mūsu saimnieks tūlīn prom, kā nagla. Visi sanāk, sāk spriest: kādu vēlēsim? „Nu, kādu tad lai ceļam, jāceļ tāds, kam vairāk naudas, tad zina, ka būs magaričas.”

Visi vienbalsīgi iecēla mūsu saimnieku par kungu.

Nu saimnieks dzīvo atkal kādu laiku par kungu, bet drīzi apnika. Viņš sarunā ar sievu un iet atkal cirst bērzu.

Vecais bērzs lūdzas: „Necērt vis mani! Kas tev no manis liels būs?”

„Ja es palieku par ķeizaru, tad tu vari augt,” tagadējais kungs atteic: „bet citādi es tevi nocirtīšu.”

„Paliksi, paliksi par ķeizaru, tev tik jānogaida, kamēr šo ķeizaru karā nokaus.”

Pēc kāda laika izceļas karš, un ķeizaru karā nokauj. Nu

saaicina visus kungus un no tiem ceļ ķeizaru. Un kā par brīnumiem, par ķeizaru iecel mūsu veco saimnieku, tagadējo kungu.

Tādu laiciņu jaunais ķeizars rādās būt ar savu likteni mierā, bet kas nu nezaņķi piepildīs! Vēl viņš grib palikt par pašu Dievu — grābj cirvi un prom pie vecā bērza: „Ja tu mani pataisi par Dievu, tad es tevi vēl necirtīšu.“

Vecais bērzs brītiņu apdomājas un tad atteic:

„Raudzīsim to izdarīt. Liec iejūgt četrus melnus zirgus un brauc ar sievu un bērniem

trīs jūdzes uz jūras pusi pie lielā priežu kalna. Tur jūs ar sievu varat kāpt ārā, tad paliksiet par Dieviem.“

Ķeizars tūlīn uz mājām un uz mata izpilda vecā bērza pavēli.

Tikko pie priežu kalna nonākuši, viņš liek pieturēt zirgus, un abi ar sievu katrs no puses lec no ratiem ārā.

Bet līdz ko viņi atsnieguši zemi, kad paklūp četrāpus, paliek par lāčiem un miško katrs savā pusē mežā iekšā.

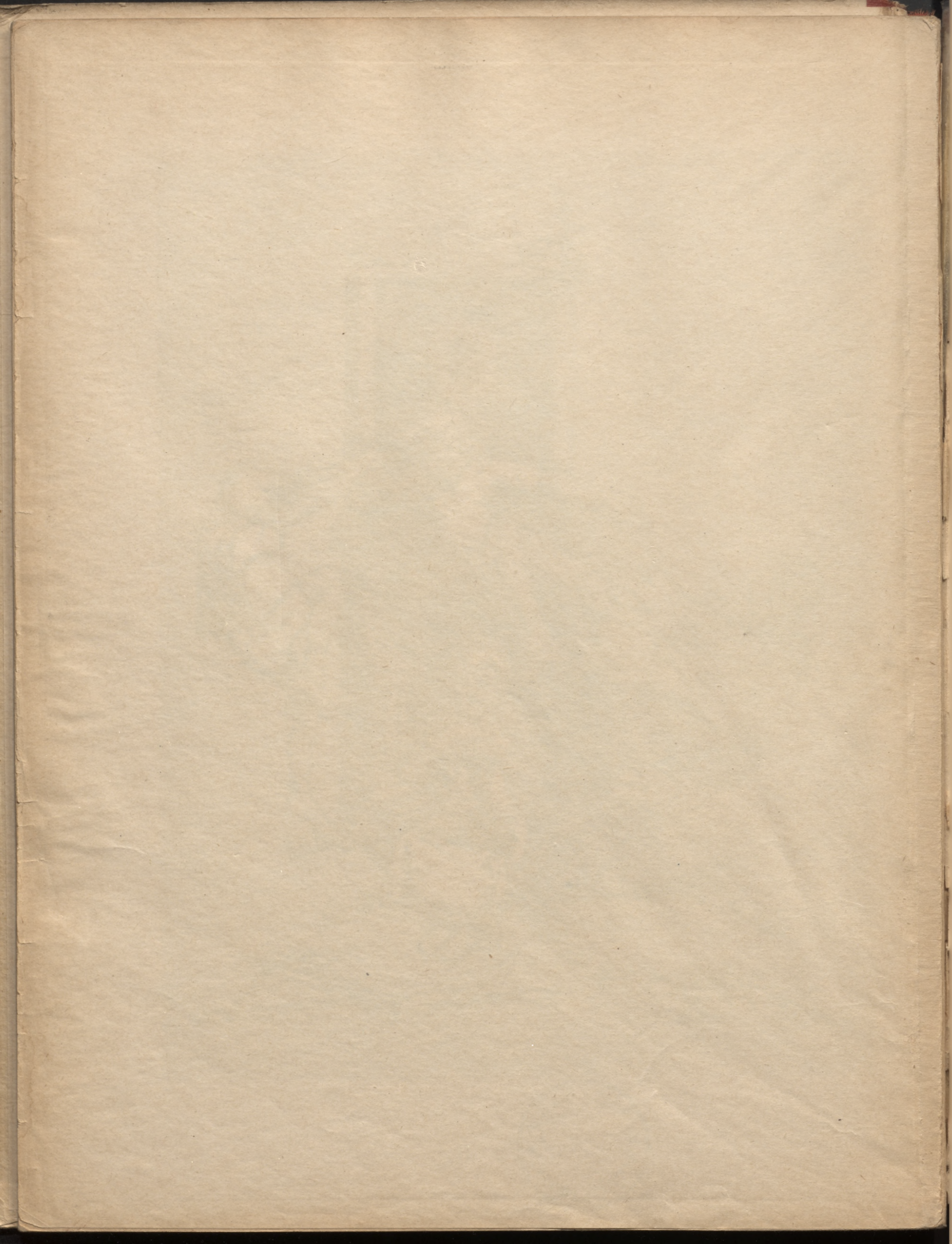
Kučieris griež zirgus atpakaļ un brauc ar bērniem uz mājām. Bērni valda tēva vietā.

I. Zeberviņš 1943.

VALSTS
*
*
BIBLIOTĒKA

LATVIJAS NACIONĀLĀ BIBLIOTĒKA

0309065307

1
2
1915

30. DEC. 1943